

Wouter Muller gaf Indische Nederlanders een stem

Eerbetoon aan overleden liedjesschrijver en muzikant

De Enschedese liedjesschrijver en muzikant Wouter Muller was jarenlang de stem van Indische Nederlanders met het uitbrengen van muziek en het vertellen van vele verhalen. Helaas overleed hij op tweede kerstdag 2022, bijna twee jaar later werd op 15 september in de Kleine Willem een eerbetoon aan hem gehouden.

Wie ben ik?

Wouter was in 1950 met zijn ouders en twee broertjes naar Nederland gevlucht en de broers raakten met hun moeder redelijk ingeburgerd in het nieuwe thuisland. Maar toen Wouter ongeveer 50 jaar was wist hij niet goed meer hoe hij met zijn leven verder moest. En toen wist hij het: hij moest terug naar zijn geboorteland. Tegelijk vroeg hij zich af: Wie ben ik om te gaan graven in mijn verleden? Hij en zijn broers waren volledige Nederlanders geworden. Deze zoektocht leverde de voorstelling van vandaag op, die is samengesteld door Boudewijn, de broer van Wouter, en waaraan door velen is meegewerkt. De leidraad van de hele voorstelling was het zoeken naar je identiteit.

Medewerkers voorstelling

Bij de voorstelling was het in de eerste plaats al superbijzonder dat we Wouter volledig zijn verhaal zagen en hoorden vertellen. Het voelde bizar, maar was tegelijkertijd zeer mooi. Op het podium waren er twee vertellers: Ernst Bergboer en Maud van den Esschert, derde generatie Indisch, die de stem van Wouter deed. Naast enkele zangers en zangeressen die intensief met Wouter hadden samengewerkt, werd er veel gezongen door Wilmink's kweek: Merel Kappenburg, Anna Geerse en Wietse Stuiver. En op het balkon zat IntervOcaal.

De levensloop van Wouter

Tijdens de voorstelling waren er regelmatig tijdssprongen, maar de eerste scene ging over de jeugd van Wouter en droeg de titel *De muzikant*. Wouter ontdekte de gitaar, die hij cadeau kreeg toen hij 12 jaar werd en die zijn hele leven belangrijk zou blijven. Her lied 'Schakels van Smaragd' werd gezongen door Esther Pierweijer, waarbij een goede danseres optrad. Met IntervOcaal zongen we mee, werkelijk een prachtnummer.

De scene *De onwortelde* ging over de reis van Wouter en zijn familie van Djakarta naar Amsterdam en verder met de trein. Er werd verteld over de passagiers op de boot en over de treinreis, bij het eerste deel zongen we met IntervOcaal mee met 'Samen aan de reling'.

In de scene *De zoon* was de moeder van Wouter door ziekte opgenomen in een sanatorium en eens per jaar, op haar verjaardag, mochten Wouter en zijn broers vanuit het kindertehuis bij haar op bezoek komen. Met de zaal zongen we heel vrolijk 'Lang zal ze leven'. Uitermate gezellig. Tegelijk vertelde Wouter op de band dat de vrouwen binnen zaten te huilen. Zeer heftig allemaal. Later in de scene is het 1997 en zit de moeder in haar rolstoel bij haar zoons. Wouter laat weten hoe dankbaar hij zijn moeder is met een lied en ook vandaag wordt het ontroerende lied 'Alles is waar' gezongen.

De vierde scene ging er met name over dat *de tweede generatie* Indiërs goed kan vertellen over het verleden maar dat de eerste generatie altijd zijn mond heeft gehouden. Vooral Wouter kon zich hier zeer kwaad over maken. Het zeer indrukwekkende lied 'Bersiap' over de onafhankelijkheidsstrijd van Nederlands-Indië werd gezongen.

In de laatste scene *De Stem* had Wouter het op band over je echt thuis voelen, waarbij hij vroeg wie er thuis nog een botol cebok heeft, want daarmee voelde hij zich echt thuis. Er werd opnieuw 'Wie

ben ik?’ en ‘Alles is waar’ gezongen en hiermee werd de voorstelling bijna afgesloten, met IntervOcaal zongen we nog twee liederen op dezelfde melodie: ‘Manisé’ en ‘Kolé kolé’.

Na de voorstelling waren er optredens en toespraken en ontving Wouter postuum een verdiende erepenning. Wat ben ik dankbaar dat ik vandaag met IntervOcaal bij deze unieke en indrukwekkende voorstelling was en wat was Wouter een bijzonder mens!